

Paikka katseessa

PAINTINGS BY
ELINA MELGIN

28.1.-3.4.2025

Tritonia, University of Vaasa

Tarkastelemme taidetta omasta perspektiivistämme. Samalla tavoin kuin maalausta, katsomme elokuvaa tai luemme romaania: omaan kokemusmaailmaamme nojaten.

Näyttelyni **Paikka katseessa** pohtii, mitkä ovat rajamme, mihin kiinnitymme? Miksi määritämme kokemustamme tietynlaiseksi, miksi tartumme johonkin yksityiskohtaan tai tunnelmaan?

Kun puhumme taiteesta, puhumme usein itsestämme. Mielestäni taide syntyy vuorovaikutussuhteessa teoksen ja kokijan välissä.

Olen Vaasan yliopiston työelämäprofessori, viestintäammattilainen, filosofian tohtori, tietokirjailija, tutkija, neuvonantaja... siis monen roolin kantaja. Olen myös maalari. Ryhdyin laittamaan töitäni julkisesti esille kuusi vuotta sitten. Maalatessani astun alueelle, jota en useimmiten osaa sanoittaa, vaikka viestintäihminen olenkin. Unohtan ympäristön – kurotan jonkinlaiseen vapauden illuusioon.

Maalaan akryyli-, pigmentti- ja öljyväreillä. Teen myös monotypioita. Maalaan toisinaan vaellusretkilläni, varsinkin Ranskaan, jonne teen säännöllisesti maalausmatkoja, koska juuri siellä olen saanut materiaan ja tekniikkaan liittyvän taideopetukseksi mestari-kisälli -formaattissa 2000-luvun alkupuolella.

Maisema on maalaustaiteen ajassa elävä teema ja minulle tärkeä.

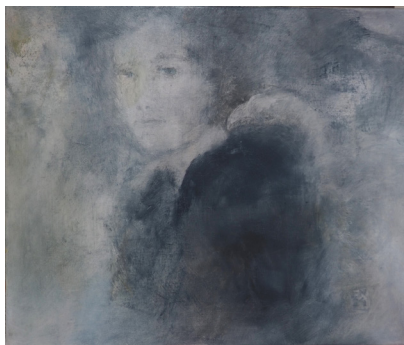
Olen maalannut vuosia sarjaa Vaeltajan horisontti, joista joitain esimerkkejä on nyt esillä Vaasan yliopiston näyttelyssäni. Sain kunnian aloittaa upouuden Tritonian vaihtuvien näyttelyiden tilassa ja rohkaista kaikkia muitakin, yliopiston henkilökuntaa, opiskelijoita mutta myös muita käyttämään tilaa erilaisille taiteellisille ulostuloille ja keskustelemaan yleisön kanssa erilaisista teemoista.

On itsestään selvää, että meri- ja vuoristomaisemat ovat monitulkinnallisia mielen maisemia. Minun maisemissani näkyy vahvana viitteitä eurooppalaiseen taide- ja kulttuurihistoriaan.

Väri toimii maisemieni koodina ja tulkinnan avaajana. Työni ovat toisinaan pelkistettyjä, miltei monokromaattisia ja impressionistisen esittäviä, toisinaan lähes täysin abstrakteja, kokonaisvaltaisia atmosfäärejä. Taivaan, maan ja pilvien kaltaisten värikkien rinnalla maiseman pääosaa esittävät toisinaan puut. En osoita sormella, mutta esimerkiksi punaisen värin koodi sisältää paitsi voimaa ja energiaa myös kysymyksen, havaitsemmeko suojelua vaativan luonnon herkemmin, jos puut ovat punaisia?

Horisonttien rinnalla maalaan eräänlaisia satukuvia. Ne voivat olla kokemuksia lapsuudesta, mutta myös tarinoita, luettuja tai kuultuja, jotka jotenkin pysäyttävät. Näyttelyssä on mukana mm. Federico ja hänen metsästyshaukkansa. Tämä koululaisena lukemani Decameron tarina ei ole koskaan päässyt unohtumaan. Olemme kulttuurimme tuotoksia. Suuri kunnia olisi koskettaa maalauksillani jotain universaalialia.

@elinamelgin.art

Place in the gaze

ELINA MELGIN
MAALAUKSIA

28.1.-3.4.2025

Tritonia, Vaasan yliopisto

We look at art from our own perspective. In the same way as a painting, we watch a movie or read a novel: relying on our own world of experience.

My exhibition **Place in the gaze** ponders about our limits of what we attach ourselves to. Why do we define our experience in a certain way, and why do we cling to a detail or atmosphere?

When we talk about art, we often talk about ourselves. In my opinion, art is created in the interaction between the work and the spectator.

I hold a Ph.D., am a Professor of Practice at the University of Vaasa, communication professional, non-fiction writer, researcher, advisor... in other words, I am the bearer of many roles. I am also a painter. I started showing my paintings in public exhibitions six years ago. When I paint, I step into an area that I usually can't put words to, even though I am a communication professional. I forget the environment - I reach for some kind of illusion of freedom.

I paint with acrylic, pigment and oil colours. I also make monotypes. I sometimes paint on my journeys, especially to France, where I take regular painting trips, because it was there that I learned my art techniques twenty years ago.

In painting, landscape is a timeless theme.

Colour acts as a code for my landscapes and an opener for interpretation. My works are sometimes reduced, almost monochromatic and impressionistically expressive, sometimes almost completely abstract, comprehensive atmospheres. Along with colour fields such as the sky, earth and clouds, the main part of the landscape is sometimes represented by trees. I'm not pointing fingers, but for example, the red color code contains not only strength and energy, but also the question: do we perceive endangered nature more sensitively if the trees are red?

Next to the horizons, I paint fairy tale pictures of sorts. They can be experiences from childhood, but also stories, read or heard, that somehow stop. The exhibition includes, e.g., Federico and his hunting hawk. I will never forget history in Decamerone I read as a schoolgirl. We are products of our culture. It would be a great honor to touch something universal through my paintings.

@elinamelgin.art